

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 1.

Forslagsstillerne have indskrænket Lovforslagets §§ 1—5 til at angaa Fordringer paa en bestemt Pengesum, dog ikke over 1,000 Kr. Efter tysk Ret kan samme Fremgangsmaade ogsaa anvendes „paa Fordringer paa en bestemt Kvantitet af generelle Ting eller paa Værdipapirer“. Det har forekommet os, at det hele herved kompliceres for meget, da i saa Fald Vurdering eller andet Bevis for Pengeværdien, hvorom der ofte vil kunne tvistes, bliver nødvendigt, og det synes, at den praktiske Trang i alt væsentlig tilfredsstilles, naar Udpantning kan ske for Pengefordringer. Efter tysk Ret er der ingen Grænse for Størrelsen af de Fordringer, der kunne inddrives paa denne Maade, men Forslagsstillerne have ment, at der ingen Grund er til at medtage meget store Fordringer, og man har derfor sat Grænsen opefter til 1,000 Kr.

At Fremgangsmaaden ikke kan anvendes, naar Fordringen kun kan fordres fyldestgjort mod en Modydelse, der ikke har fundet Sted, synes indlysende.

Endvidere bør Fremgangsmaaden kun kunne anvendes, naar der haves behørig Vished for, at Debitor har faaet Opfordring til at erklære, om han bestrider Fordringen eller ikke, og dette kan kun siges at være Tilfældet, naar Kendelsen er ham forkyndt paa den i Loven af 11. April 1890 § 3, 1ste Stykke, angivne Maade, ikke naar Forkyndelsen er sket efter samme Paragrafs 2det Stykke (i Udlandet eller ved offentlig Indkaldelse).

ad § 2.

Den betingede Udpantning bør bevilges overalt, hvor det ikke allerede efter det foreliggende er klart, at Fordringen er ugrundet eller ikke endnu forfalden, hvilket undertiden vil kunne fremgaa af fremlagte skriftlige Dokumenter eller af Debtors hele Stilling.

Kendelsen, der afsiges, skal gaa ud paa, at Udpantning kan finde Sted, hvis Debitor ikke paa den angivne Maade tilkendegiver, at han bestrider Fordringen. Gør han det, bortfalder Kendelsen og dermed Adgangen til at gøre Udpantning; gør han det ikke, kan Udpantning i Overensstemmelse med Kendelsen finde Sted. Om Fordringen bestrides eller ikke, bør

være afgjort, inden der skrives til Udpantning; skal det først vise sig under Forretningen, vil det have til Følge, at Forretningen idelig bliver forgæves, hvoraf Pengeudgift og Tidsspilde for Rekvirent og Foged vil blive Følgen.

Det er rimeligt, at den Fordringshaver, som vil anvende en saa skrap og afkortet Inddrivelsesmaade, maa være ansvarlig for Fordringens Rigtighed, hvilket ogsaa er stemmende med det, som ellers gælder ved Udpantning.

Ved heromhandlede Fordringer, der jo ere private Gældskrav, bør det paahvile Rekvirenten at sørge for Kendelsens Forkyndelse for Debitor.

ad § 3.

Det er neppe nødvendigt at foreskrive nogen bestemt Form for Debtors Erklæring om, at han bestrider Fordringen; tilstrækkeligt Bevis vil altid foreligge, naar det paalægges Fogeden at give en skriftlig Tilstaaelse for, at Erklæringen er afgiven. Den kan derfor gives baade mundtligt og skriftligt.

Naar Debitor har afgivet den nævnte Erklæring, bør Rekvirenten underrettes om, at Udpantning som Følge deraf ikke kan finde Sted; ingen bestemt Form, hvorunder denne Meddelelse skal gives, er foreskrevet; Fogeden kan altsaa ved Budsendelse eller ved at kalde Rekvirenten underrette ham derom, kun er det anset nødvendigt at sige udtrykkeligt, at Underretningen ogsaa kan gives i anbefalet Brev. Skulde uheldigvis Underretningen ikke naa til Rekvirenten, vil Ulykken herved ikke være større, end at han kan komme til forgæves at henvende sig til Fogeden om Udpantnings Foretagelse.

Der bør formentlig søges knyttet et vist Ansvar til at afgive den Erklæring, at Fordringen bestrides. Ellers kan Forholdet let udvikle sig saaledes, at Debitor altid afgiver en saadan Erklæring, hvorved Lovforslagets Hensigt ganske vilde forfejles. Dette Ansvar kan ikke let blive andet eller mere, end at Debitor, dersom almindelig Retssag paa Grund af hans Erklæring anlægges — hvilket jo vil blive den normale Følge af den — bliver at idømme Processens Omkostninger skadeløst, selv om dette ikke ellers vilde kunne